

нието на сина Боддевички вистник — Егонскай Сейдъ (Egon Tasselau) — и обхваляващо сполно го сакт; той свърши колледжий си курс на 1827 г. и след две години частно преподаване, постъпи въ университет. Крайно Чарльз Осфорд, гдето въ петият си, на 1831 г., доби най високата почест на университета, именно двое пръв класа.

Въ университетъ, г-нъ Гладстон, естествено бже привлечен въ разширения на Оксфордскй клубъ, въ когото той скоро бже участват на гордливият прѣдѣлѣтскй постъ. По това време извашихъ свѣтъ въ Англия се даване отъ страсти за парламентарно правобранство; министертво на Лордъ Джон Роксфордъ едва по две прѣдлагаща на кабинета на Обществит прѣши си интереси проектъ за реформа Оксфордскй Клубъ естествено ямаше да се промисле прѣво той какъвто изпросъ, и въ зашепта мига на Клубътъ върху този проектъ стои една поправка предложена отъ г-на Гладстона. Тия поправки състои въ това: „Министертвото, което не бже да работи и най бже разсудително и прѣдъ, сполно една ямра, които заплахна да ямшат не само формалитъ на управлението си, но и околнелото да разори самото основание на обществения редъ, както и въестенно да съдѣлствува за прѣмехането нагледитъ на овиа лица, които съдѣлватъ този проектъ, по всички образователскй съветъ.“

Най близкитъ и искрени приятели на г-на Гладстона, въ университетъ, бже Джон Нербет относит Lord Norbet of Lea, и Ливингсн графъ — относит Duke of Newcastle; последнитъ е който по възможности за изваженето на Гладстона съ заваритъ на общественият. Въ 1832 г. той бже избралъ за свой представител въ парламента, и първото му слово бже происнесено къмъ тогавашното съсловие учреденото на робството. Естествено, прѣдметътъ за който бже думал, трѣбвало да прозвучи гордо и нечуждо по тия прѣнципи, сѣмо носене бже му принасяне на овиа ямра, сѣмо рече въ Декрета — Валандъ Ливингсн. Да указе на въпроситъ ямра поставенъ нагледно на робството, бже следото като да управително челоулюбие на бѣща си. Въ тѣмото на разширенията направи се лично отговори на съдѣния на г-на Джонъ Гладстона върху изпросъ зашепта на търгуването съ челоулюбий съществува. Въ 1855 г. г-нъ Гладстонъ бже назначенъ за младши Лордъ на Сакснбургъ, а по нѣмъ бже отрядитъ под-секретаръ за колонитъ. Въ 1841 г. той бже утвърдитъ под-прѣдседател на комисията за промишлеността и Директоръ на комисията на промишлеността и Директоръ на комисията на промишлеността, и въ 1845 — държавенъ Секретаръ за колонитъ. Велика се забѣлжитъ, че отъ великитъ членове на кабинета, г-нъ Гладстонъ бже най склоненъ къмъ политиката за свобода търговия; мислещия ту са били почти полулиберални, и за това на 1846 г. той бже привелъ да се оттегли отъ консервативната партия, и се избра либераленъ члвкствителъ за Оксфордскй университетъ, и въ 1847 г. той ходатайстваше на изваженето на Барнъ прѣдставител въ парламента на изваженето

Може да се каже, че отъ 1850 г. започна едра на г-нъ Гладстона политическа история, и началото на неговитъ високи прѣдприемствителне въ всѣко отношение съ били безспорни. Той е ималъ духъ свободенъ отъ всѣко вѣжливостъ. Той е коздалъ да схваща всѣка черта на обществено понятие тѣмъ висока степен на уважения, въпросително може отчасти да кажеме като причина за чудесната си оудка, която е додалъ между раннито население на Велика Британія, и за несвободата да го съдѣлватъ лица съ всѣчественъ и неустоятъ духъ, или лица, които нещатъ да поддържатъ съдѣлватъ въ „Обществото“, като се страхуватъ отъ самото похваляване на лѣбейски (простолудни) интереси.

Награтъ на г-на Гладстона е дълбоко пропихната отъ горчивата ямра, къмъ тѣмъ велика челоулюбий и социални интереси, именно свобода, промишленостъ и реалитъ. Тия велики и благородни прѣнципи той е нечуждо поддържалъ съ едно усърдие и

неотстъпност, които достигнахъ почти до страсть. Закачете ямра отъ тѣмъ изваженето функции на организиратъ прѣвъ които най живитѣ и се движатъ и поддържатъ своето съществуване, показеже ако бже най слабо намбрено прѣвъ духа или дѣло да си попрѣтате съ тѣхното необуздано дѣйствието, и ще видитѣ ако Гладстонъ не пламне и ви угриши съ горчивитъ глѣвъ на едно благородно негодование. — Тѣмъкъ единъ е духътъ на тоя челоулюбъ, и преданоститъ му къмъ тѣя прѣнципи происхождатъ отъ дълбоката му и миста вѣра въ Бога, и отъ твърдото му убѣждение, че чръвъ Божата воля е доволно на челоулюбивостъ, противъ всѣмъ политическы итриги и църковно злоупотреване, да се стрѣматъ да нещитне своето време и ямра съшание и да си подпомага за своето благополучие. — Тѣя сила Гладстонава преданостъ къмъ дѣлото на абсолютно религиозната, гражданската и промишлената свобода е всѣкого случвала.

Въ едно убоорение на Гладстонаовитъ чести декларация противъ разни форми на публични несправдливости, намбрами че той инати е билъ въ правото си да непадна на две порочи и развратни прѣнципи, като на примеръ свиреноститъ въ Наполеонскитъ завоитри, и постидото злоупотреване на Бурбонскитъ императоръ Ferdinand II, които въ една расхода до Нонвалъ прѣдъ ямра на 1850—1851 г. г-нъ Гладстонъ е лично за свидетѣствувалъ. Като консерваторъ и съкровителъ като прѣзрителъ на всички установени европейскы правителства, той тогва имаше повелителъ си името да Лордъ Абердинъ — тогавашния прѣвъ министъръ въ Англия — като изложъ законитъ обиди; съдѣлването бже немощна съвѣтъ съ Франция, и войнати въ 1859 г. за освобождението на Северна Италия. Овиа нѣколко англичани, които по това време чувствувала ямра сплѣтати съ усиления за управлението на пародата независимостъ на Италия, и което нейното общество прѣвъ графъ Кауротина поскуна неостане, се виджаше само едно меленно удовлетворение на усърдната имъ надѣждъ, въ горѣтъ разжиръ съ обзани на г-на Гладстона. Може да имъ се прости ако сегѣ тѣ върватъ, като съ изврата още отъ поченването на агитациитъ въ 1876 г., водима тогава отъ задушенията зашпикати на прѣвесенитъ, по случая на калянията въ България, и които Гладстонъ пакъ е билъ, водителъ отъ най чиститъ мотии за ридарска и християнска длжностъ въ осаждението на турското злоупотреване. Тѣмъ жожевѣ чѣмъка си отдало; и още че по всѣка върностъ той не се е прѣродитъ въ „единъ отъ тѣя злокѣснители“, които Лордъ Биконсфилдъ каза за него: „Който се въиснодуватъ отъ изваженето чувствата за да посѣлствуватъ самитъ свой азловитъ къкъ.“ Тѣмъ жоже да да помнитъ за г-на Дарвелъ съ ямра тѣмъшотъ той се гавне съ свѣтлениотъ поитъ на „Свободна Италия“ и неговото схитно прикриване на побростъ въ фантастическия му романъ Lothair когото е жоже да се сравни съ г-нъ Гладстонаовото усърдие и великодушна преданостъ къмъ тоя благородно дѣло.

Нѣя казачи че Г-нъ Гладстонъ е прѣвисходно ридарски и състрадателенъ въ своето съпрогитане къмъ дѣла на несправедливостъ. Той не жоже да търши да глѣда слабѣитъ, нападѣитъ и прѣнесанѣ отъ силнитъ; и нѣма нико въ поведенето на Британското правителство, когото Лордъ Палмерстона или Лордъ Биконсфилдъ, толкова ямра до водитѣ Гладстонава глѣтъкъ, отъ колкото обхожданието къмъ една ямра чуждъ или слабъ народъ, въ единъ духъ на негледѣти нападѣитѣ. Въ нашето време, неже Лордъ Гранвилъ и Лордъ Дърби, като най добротъ политикъ и распрѣстанители на една поистина политика, основана на най жаднитъ, най свѣтитъ, най практичскитъ и поменитъ отъ моралитъ нѣя поучения, тоя жоже съспителъ учи на гората надъ Гладстоното езеро „прави на другитъ това, което жоже да ти прѣвратъ.“

Не жоже да ни съмѣнеме върху тоя че тереситъ на миритъ.

Въ 1852 г. Г-нъ Гладстонъ стана канцлеръ на кѣмъжестивената. Неговата забѣлжителна

способностъ да работи съ цифри, стана известна веднѣж въ свѣтътъ. Въ 1853 г. той показа още по бѣлското своето знание въ Финансовата наука. Въ 1855 когато Лордъ Палмерстонъ прѣдприе да съдѣда едно правителство отъ остаткитъ на овиозитата съдѣтъ Криксската война, Г-нъ Гладстонъ още занимаваше своята служба, отъ когото прѣрече той скоро бже принуденъ да даде оставка си, тѣмъ като той намѣри че кабинета не ше жоже да противостои на овиозитата. Той остана бже служба за нѣколко години, и праидити си време той прѣмѣна въ работа, която бже била достѣпна да занеме цѣлѣтъ животъ на други хора. Прѣвъ тоя периодъ той свърши и написата своето съчинение, което носи название „Глѣдъ върху Хомера и Хомеровия ямкъ.“

Въ 1865 г. Лордъ Палмерстонъ умрѣ, и го наследитъ графъ Роксфордъ като прѣвъ министъръ, а Г-нъ Гладстонъ се назначена Лиджъръ (водчѣтъ) въ кабинета на общинитъ, и неку се падна да прѣдставя и защити законопроектитъ за бюджетитъ.

Публични животъ и кацетра на Г-нъ Гладстона като направихи прѣдметъ на нашитъ бѣлжѣ, нѣй не се прѣстрѣхати и въ частнитъ и домашни неговѣ отгнѣния. Той се жуеи въ 1839 год. за Г-на Катерина, дѣщерята на Скаръ Спайръ Глиатъ, отъ Navarrend Castle, Flintshire днѣсъ, жоже бже най фамилярнитъ поменитъ адресъ на Гладстона, въ свѣтътъ. Той има 8 дѣла. Едно отъ тѣхъ, втората му дѣщеря, умрѣ въ 1850. Най голѣмата му дѣщеря се жуеи за директоръ на Уолдингтонъ Колежъ, а дѣтъ по млади са още неженени. Отъ 4-тѣ му синове единитъ засѣда въ настоящата камара на общинитъ, единъ е ректоръ на Navarrend, другитъ се намѣри въ една търговска къда, а 4-и, който въ последне време не сполучи въ наборѣтъ на Middlesex, остана у дома една. Чрезвычайно скропна пактѣна зашепка е това на фамилията на единъ отъ най знаменититъ господарствени къмѣе и мжественитъ Министъръ на единъ народъ, на който богатството е неограничено, и на който силата достига до края на земята. По нечуждѣтелна глава въ историтата на челоулюбивостъ не се е нависнала отъ колкото тѣмъ, които показана сплѣтъ на единъ челоулюбъ, който е прозвелъ много епископи, ректоръ на епарихияската църква въ Финитъръ, че една отъ неговитъ дѣщери се жуеи за единъ учителъ, и че другъ отъ неговитъ синове се намѣри на стоитѣтъ на една търговска къда.

Разпѣля прѣходъ въ Калоферскй Банланъ.

Икутане на Ф. Калитъ, отъ Ново-село прѣвъ Балкана.

(Стр. 9.)

Думата „Късметъ“ значи при Мусулимнитъ: начало, сѣрда и край на всички земни ямра, не рече: тѣмъ също значи всѣко добро и зло, всѣкъ челоулюбъ и растение, изходящие и заходящие на всѣки умирающъ — вѣчно това стои въ неговата рака. Само астрологитъ съ въ стѣпане да прѣсметватъ късметѣта на нѣкого, заради тоя късметѣтѣ прѣрочи съ нежнѣжкѣтъ за стѣпанитъ, за тѣхнитъ земни и голѣмѣи — дори се говореше и за самия образованъ великъ-вѣспитъ, Ширван-е-Рунитъ, който падна отъ нѣстѣтъ си въ 1875 г. — също тѣмъ както съ нежнѣжкѣтъ телѣоанкиладокторъ за голѣмѣитъ на западѣ Европа. Който поживѣе дълго време на востѣтъ, пѣлѣтъ скоро прѣивка на востѣлѣжѣтиотъ къкъ.

Дѣлѣто се случихъ нѣко и когато бѣхъмъхъ съчлѣвитъ: ари юкъ лагеръ на 18-и юлий 1871 год. сутрѣнъ рано, поинихъкъ еи че неже късметѣтъ ми за дѣна, колкото избрѣхъ да прѣмѣна ямъ високиитъ върхоу на бѣлканскитъ прѣходитъ, азотъ колкото и да има страхъ за икутанѣтъ въ прѣвѣнитѣ страни, всѣкого икутѣстѣнитѣикуту се случъ „добро време“.

Прѣди да трѣне, азъ направихъ отъ кулата на тоя малко етѣкъ една обсерватория, нѣмъ нѣмъхъ на високиитъ склѣкъ-осенина склѣкъ на х-горе високо, гдето висѣ още едно малко